



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. O. K.**, bytem xxx, xxx,
zastoupeného: Mgr. Lukáš Rothanzl, advokát se sídlem Pardubice, Teplého 786,
proti
žalovanému: **Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě**,
se sídlem Praha 2, Sokolská 1498/15,
zastoupeného: Mgr. Martin Sadílek, advokát se sídlem AK Praha 1, Štěpánská 39,

o žalobě proti rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. R1602-9,

takto:

- I. Žaloba ze zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal jak zrušení potvrzujícího rozhodnutí představenstva žalovaného (dále v textu také jako „Komora, obecně komora nebo ČKAIT“) ze dne 14. 4. 2016, č. R1602-9 (dále jen „napadené rozhodnutí“), tak rozhodnutí Disciplinárního senátu Stavovského soudu České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě ze dne 15. 2. 2016, č.j. StS 343/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ve správním (disciplinárním) řízení bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se žalobce uznává vinným tím, že jako inženýr pro obor dopravní stavby, v postavení xxx xxx obchodní společnosti SPK Žamberk s.r.o. a rovněž tak obchodní společnosti AVESTA-AZ spol. s.r.o.: (a) vydal přímý pokyn v období února až března 2014 k provádění, stavebním úřadem nepovolených, stavebních úprav, zásahů do nosných konstrukcí a vzhledu stavby „RD č.p. xxx, xxx, xxx“, (b) nerespektoval

nařízení Odboru výstavby Úřadu městské části Praha 14 k okamžitému zastavení těchto prací, (c) nezajistil odborné vedení těchto stavebních úprav osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 160 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*stavební zákon*“), a nedostál tedy své odpovědnosti za odbornou úroveň výkonu vybraných činností a dalších odborných činností, rovněž tak nedostál své odpovědnosti za ochranu veřejného zájmu při výkonu vybraných a dalších odborných činností, nedbal na dodržování společenských, profesních a etických pravidel, nevyvaroval se jednání, které znevážilo profesi ve společnosti, nesplnil povinnost v celém rozsahu plnit veškeré své povinnosti člena Komory tak, jak mu ukládá zákon č. 360/1992 Sb. o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále je „*zákon č. 360/1992 Sb.*“), a plně nerespektoval veškerá ustanovení řádů a vnitřních předpisů Komory, jakož i obecně závazných právních předpisů, nerespektoval tedy ust. § 2 odst. 1 a odst. 2, ust. § 4 odst. 2 písm. a) a b) a ust. § 6 odst. 4 Profesního a etického řádu České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „*Profesní řád a etický řád ČKAIT*“), čímž závažným způsobem porušil povinnosti uloženou mu ust. § 12 odst. 1, 3 a 4 písm. b) zákona č. 360/1992 Sb. a podle ust. § 20 odst. 1 písm. c) a § 21 tohoto zákona mu bylo uloženo disciplinární opatření v podobě pozastavení autorizace na dobu 12 měsíců.

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že disciplinární orgány v řešené záležitosti nesprávně posoudily dosah své disciplinární pravomoci, neboť ji uplatnily v situaci, kdy žalobce (coby statutární orgán či odpovědný zástupce právnické osoby, nikoli tedy jako člen profesní komory) nevykonával jakoukoli činnost, pro kterou mu byla udělena autorizace ČKAIT. Tato pravomoc má své limity a dle dikce právní úpravy se soustřeďuje především na garantování odborného výkonu činnosti osobami v rámci autorizace udělené ČKAIT. V ostatních oblastech – tedy tam, kde není autorizace uplatňována – však již není důvodu, aby ČKAIT touto pozicí garanta disponovala, neboť případné porušení právních předpisů může být v plné míře sankcionováno jako přestupek či jiný správní delikt prostřednictvím orgánů státní správy. V řešené věci bylo však žalobci vytýkáno porušení povinností, které jsou uloženy přímo stavebníkovi či zhotoviteli stavby. V těchto „pozicích“ nevystupoval žalobce, jakožto fyzická osoba, ale právnické osoby, v nichž žalobce zastával pozici xxx xxx.

[3] Stavovský soud, jehož rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím napadeným, navíc při argumentaci týkající se porušení povinností žalobce poukazuje nejen na vybrané činnosti, ale též na ostatní odborné činnosti dle ust. § 18 a § 19 zákona č. 360/1992 Sb. Výčet uvedený v odkazovaném ust. § 18 (dle jehož návěti platí, že „*Autorizovaný inženýr je v rozsahu oboru (§ 5), popřípadě specializace, pro kterou mu byla udělena autorizace, oprávněn vykonávat tyto vybrané a další odborné činnosti: [...].*“) však žádnou činnost s výkonem funkce statutárního orgánu nespojuje. Stejně tak platí, že žádná z činností popsanych v uvedeném ustanovení nebyla ve skutečnosti předmětem toho jednání žalobce, které mu je vytýkáno. Má-li přitom být v rámci správního (disciplinárního) řízení založena jakákoli odpovědnost, pak musí mít svou přesnou a nepochybnou oporu v zákonné úpravě. S ohledem na dosud uvedené je však na místě vyslovit pochybnost, zda potrestání žalobce nejde nepřipustně nad zákonný rámec.

[4] Dále žalobce namítal, že v rámci disciplinárního řízení poukazoval také na konkrétní ustanovení Profesního a etického řádu ČKAIT, k jejichž porušení mělo údajně dojít a která dle jejich vlastního znění neumožňují rozšiřování disciplinární odpovědnosti (žalobce poukazuje na ustanovení § 2 odst. 1, § 2 odst. 2, a § 4 odst. 2 písm. a) a b).

[5] Ve vztahu k činnostem na rodinném domě v ul. xxx, čp. xxx nevystupoval žalobce v pozici osoby jakkoli uplatňující svou autorizaci či vykonávající své povolání či jednotlivé činnosti

dle zákona č. 360/1992 Sb., což je zřejmé již z faktu, že se jednalo o stavební práce na rodinném domě, přičemž žalobce disponuje autorizací pro stavby dopravní.

[6] Dále žalobce poukazuje na to, že strohé odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje veškeré požadavky, které judikatura správních soudů klade na rozhodování o správních (zde disciplinárních) deliktech (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č.j. 4 Ads 44/2010-132). V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že v případě správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů (tj. zde zejména stavovského soudu, když představenstvo ani vlastní zjištění neučinilo) a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle ust. § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu. Právě zjištění skutkového stavu nebylo v řešené věci dostatečné a také proto jeho následné hodnocení pro svou nepřesnost a nesprávnost neobstojí.

[7] Podle žalobce neobstojí ani argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí, podle níž se žalovaný neztotožňuje s tvrzením žalobce ohledně havarijního stavu daného domu, aniž by se skutečným stavem nemovitosti zaobíralo. Přitom žalobce na svou obranu a pro komplexní osvětlení důvodů pro volbu daného postupu poukazoval na „Posouzení stavu nosných stavebních konstrukcí“, zpracované – a autorizačním razítkem opatřené – na základě kontrolních prohlídek stavebních konstrukcí (uskutečněných ve dnech 1. února 2014 a 12. února 2014 na místě samém včetně pořízení potřebné fotodokumentace zachycující stav předmětného domu v dané době) Ing. J. M., autorizovaným inženýrem v oboru statika a dynamika staveb (čl. č. ČKAIT 1200820) přizvaným ve smyslu ust. § 12 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb. V závěrech tohoto posouzení se výslovně uvádí: „*Pro posouzení stavu je rozhodující stav provedení stropních konstrukcí a konstrukce střechy za použití desek HURDIS. Zde broží její havárie a vzhledem k provedení i následné zřícení celého domu (přetížení stropní konstrukce ve spodním podlaží, stržení stěnových konstrukcí uloženými nosníky atp.). Je proto nutno neprodleně provést náhradu těchto konstrukcí konstrukcemi dostatečně únosnými.*“ V řešené věci neměl své místo opakovaný – a představenstvem v napadeném rozhodnutí opět neřešený – odkaz stavovského soudu na kontrolní prohlídku vykonanou dne 13. února 2014 (a obdobně též dne 17. února 2014) odborem výstavby Úřadu městské části Praha 14 (stavebním úřadem). Ze souvisejícího protokolu je podle názoru žalobce zřejmé, že příslušné úřední osoby toliko konstatují provedení odstraňovacích a zemních prací. Žádná bližší obhlídka nosných konstrukcí uvnitř domu tedy evidentně neproběhla, a proto jen stěží mohl stavební úřad (v dikci rozhodnutí stavovského soudu) vyhodnotit stav nemovitosti a jejích nosných konstrukcí jako „závadný havarijní“.

[8] V kontextu právě uvedeného a v perspektivě naplnění shora zdůrazněné zásady materiální pravdy je navíc podle názoru žalobce obtížně udržitelné, pokud stavovský soud zamítl návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí Ing. P. K., který byl od počátku bezprostředně přítomen všem postupům (průběhu zjišťování stavebnětechnického stavu a následného provádění zabezpečovacích prací i komunikace se stavebním úřadem) týkajícím se předmětného domu č. p. xxx.

[9] Dále žalobce namítá, že uložená sankce je nepřiměřená, neboť žalovaný nevzal v potaz důvody, které vedly žalobce k realizaci jednotlivých – vytykaných – kroků, a potvrdilo uložení trestu plně odpovídajícímu návrhu dozorčí rady, ačkoli bylo tvrzeno a doloženo, že žalobce (resp. společnosti, v nichž působil) byl na dané stavbě zainteresován toliko v průběhu dvou měsíců a v rozsahu zajištění (odstranění) těch stavebních konstrukcí, které hrozily havárií, nikoli v rozsahu další – nové – výstavby. Jestliže tedy dozorčí rada navrhovala v případě určitého rozsahu prací

prováděných údajně po dobu více než 7 měsíců výše uvedený trest (přičemž je snad možné předpokládat, že jej i považovala za přiměřený), pak uložení téhož trestu v případě věcně podstatně užšího a časově podstatně kratšího rozsahu činnosti (který dle názoru žalobce plně odpovídal vzniklé situaci) vzbuzuje naprosto relevantní pochybnosti o přiměřenosti trestu.

[10] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svých stanoviscích.

[11] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto podstatné skutečnosti.

[12] Dne 15. 2. 2016 vydal Disciplinární senát Stavovského soudu České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě rozhodnutí č.j. StS 343/2014, kterým rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci 1.

[13] Odůvodnil to tak, že stav nosných konstrukcí, respektive stav předmětné nemovitosti, nebyl havarijní a nemovitosti bezprostředně nehrozilo zřícení, a proto nemohl žalobce postupovat v souladu s ust. § 177 stavebního zákona, jelikož v daném případě se nejednalo o mimořádnou či závažnou havárii, kdy by reálně existovala hrozba náhlého zřícení patrového rodinného domu, jenž byl realizován cca v letech 1975 – 76 ze škvárobetonových tvárnic s hurdiskovými stropy. Mimořádný postup, který stanovuje ust. § 177 stavebního zákona se týká mimořádných situací, a to např. při vyhlášení stavu nebezpečí, nouzového stavu, stavu ohrožení státu, válečného stavu, při bezprostředně hrozící živelné pohromě či jiné závažné havárii, kdy je třeba bezodkladně provést opatření k odvrácení nebo zmírnění možných dopadů této mimořádné události. Senát má za to, že na zajištěném stanovišti zajisté takováto mimořádná událost nenastala a nehrozilo ohrožení života či zdraví cizích osob, přičemž deklarované posouzení Ing. Melichara (znalce v oboru cen nemovitostí) v žádném případě neobstojí jako obhajoba neoprávněné stavební činnosti, realizace tzv. „černé stavby“. Navíc v posouzení Ing. Melichara není uvedeno, že by stavba hrozila zřícením nebo, že by v důsledku jejího závažného stavu mohl být ohrožen život, zdraví, či majetek osob. V posouzení Ing. M. ze dne 15. 2. 2014 je uvedeno, že konstrukci střechy hrozí havárie a vzhledem k provedení stavby i možné následné zřícení domu, nicméně není zde uvedeno, že by zřícení domu bylo bezprostředně hrozící a že by v důsledku tohoto mohl být ohrožen život, zdraví, či majetek osob. Posudek nezakládá právo zahájit bourací práce, zásahy do nosných konstrukcí, měnit vzhled stavby bez povolení stavebního úřadu, a to ani v případě, že se jedná o havarijní situaci. V dané věci tak mělo být postupováno v souladu se zákonnou úpravou, kdy mělo být k pracím ze strany stavebníka přistoupeno až v okamžiku pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavební činnosti. Skutečnost, že mimořádná událost ve smyslu ust. § 177 stavebního zákona nenastala, vyplývá též z kontrolní prohlídky místně příslušného stavebního úřadu – odboru výstavby Úřadu městské části Praha 14, při níž nebyl stav stávajícího rodinného domu vyhodnocen ani ve smyslu ust. 136 stavebního zákona jako závažný havarijní a nebyl ani v tomto smyslu vyhodnocen ani při místním šetření provedeným též odborem dne 17. 2. 2014. Naopak vzhledem ke skutečnosti, že bourací práce a následné realizace nových nosných konstrukcí byla prováděna bez povolení stavebního úřadu, tj. bez schválené dokumentace, a dokonce proti nařízení stavebního úřadu na okamžité zastavení prací, byly bourací práce a následné realizace nosných konstrukcí prováděny zjevně protiprávně.

[14] Senát vyšel z toho, že má za prokázané, že realizace nepovolených stavebních prací (bourání nosných konstrukcí, realizace nových konstrukcí, změna vzhledu budovy) probíhala na přímý pokyn statutárního zástupce vlastníka budovy a zároveň zhotovitele stavby Ing. O. K.,

neboť byl od zahájení prací do 2. 4. 2014 jediným xxx a též xxx firmy AVESTA-AZ spol. s r.o., která je také majitelem nemovitostí xxx, xxx (viz též důkaz fotodokumentace). Disciplinární odpovědnost podle ust. § 12 zákona č. 360/1992 Sb. zahrnuje nejen činnosti vybrané, ale i ostatní odborné činnosti podle ust. § 18 a 19 tohoto zákona s legislativními pravidly stejnými pro všechny obory a specializace. Obranu žalobce ve smyslu disciplinární nepostižitelnosti autorizovaných osob za provinění v jiném autorizačním oboru, než pro který jim byla Komorou autorizace udělena, Senát neuznal za oprávněnou, neboť rozsah oprávnění autorizovaných osob v zákoně č. 360/1992 Sb. je menší než rozsah jednání a činností, za které jsou autorizované osoby disciplinárně odpovědné podle řádů ČKAIT. Z hlediska řádů ČKAIT nemohou členové Komory někdy jednat z pozice autorizované osoby a jindy z pozice osoby neautorizované, tj. bez disciplinární odpovědnosti formou tzv. manažerského rozhodnutí. Žalobce jako autorizovaná osoba jednal v odborných záležitostech, pro které mu byla udělena autorizace nejen v pozici statutárního orgánu, ale i v pozici odpovědného zástupce, a musel si tak být svého protiprávního jednání vědom. Živnostenský zákon předpokládá autorizaci odpovědné osoby jako jednu z podmínek pro výkon živnostenského oprávnění „Projektová činnost ve výstavbě“ a „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“. Vzhledem k tomu, že zákon autorizaci přímo stanovuje jako nutnou podmínku pro výkon funkce odpovědného zástupce, jednal žalobce v postavení autorizované osoby a je tak nutno na něj ve smyslu ust. § 12 odst. 1 zákona č. 360/1992 Sb. pohlížet. V daném případě tak žalobce vystupoval ve funkci odpovědného zástupce jako osoba odborně znalá a věděl, že popsané práce jsou dlouhodobě a opakovaně realizovány pod jeho vedením zcela v rozporu se stavebním zákonem i nařízením příslušného stavebního úřadu.

[15] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání.

[16] Dne 14. 4. 2016 vydalo Představenstvo České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě rozhodnutí č.j. ČKAIT č. R1602-9, kterým rozhodnutí Disciplinárního senátu Stavovského soudu České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě ze dne 15. 2. 2016 č.j. StS 343/2014 potvrdilo. V odůvodnění je mj. uvedeno, že představenstvo nedospělo k závěru, že by odvolací námitky byly důvodné, neboť neuvádějí žádnou skutečnost, pro kterou by prvostupňové správní rozhodnutí bylo možné považovat za nesprávné. Ohledně odvolací námitky jednání žalobce jako xxx právnické osoby je uvedeno, že žalobce vystupoval jako odpovědný zástupce podle živnostenského zákona jako osoba znalá a věděl, že veškeré sporné činnosti (stavební práce dlouhodobě realizované na příslušném domě) jsou v rozporu se stavebním zákonem i nařízeními stavebního úřadu. Ztotožnil se i s hodnocením takového jednání jako vysoce společensky nebezpečného, kdy žalobce nejmenoval do funkce stavbyvedoucího osobu s potřebnou autorizací, čímž mohl ohrozit život, zdraví, nebo majetek osob, svého jednání nelituje a neuvědomuje si je.

[17] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Soud uvádí, že nedoplňoval dokazování listinami, které navrhoval žalobce a které nejsou součástí správního spisu, neboť takto zjištěné skutečnosti by na právním závěru soudu dále uvedeném nemohly nic změnit.

[18] Soud napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[19] Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 360/1992 Sb. ve znění účinném v rozhodné době: „*Autorizací se pro účely tohoto zákona rozumí oprávnění fyzických osob k výkonu odborných činností ve výstavbě.*“.

[20] Podle ust. § 12 odst. 1 č. 360/1992 Sb.: „*Autorizovaná osoba odpovídá za odbornou úroveň výkonu vybraných činností a dalších odborných činností, pro které jí byla udělena autorizace. Odpovědnost podle obecných předpisů tím není dotčena.*“.

[21] Podle ust. § 12 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb.: „*Při výkonu své činnosti je autorizovaná osoba povinna dbát platných obecně závazných právních předpisů, jakož i předpisů vydaných příslušnou Komorou.*“.

[22] Podle ust. § 12 odst. 4 písm. b) zákona č. 360/1992 Sb.: „*Autorizovaná osoba nesmí vykonávat činnosti, které jsou s činností autorizované osoby podle platných obecně závazných právních předpisů a předpisů Komory neslučitelné.*“.

[23] Podle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 360/1992 Sb.: „*Za závažné nebo opětovné porušení povinností autorizované osoby stanovené tímto zákonem (dále jen "disciplinární provinění") Komora autorizované osobě uloží, nejde-li o trestný čin, některé z těchto disciplinárních opatření: (a) písemnou důtku, (b) pokutu až do výše 50000 Kčs, (c) pozastavení autorizace na dobu nejvýše tří let, (d) odejmutí autorizace. Rozhodnutí o disciplinárním opatření podle písmene b) nebo c) může současně obsahovat rozhodnutí o zákažu výkonu funkcí v Komore.*“.

[24] První žalobní námitkou žalobce bylo, že žalovaný posoudil nesprávně svou disciplinární odpovědnost, protože žalobce nevykonával jakoukoli činnost, pro kterou mu byla udělena autorizace Českou komoru autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě a jeho disciplinární odpovědnost se může odvíjet výhradně na garantování odborného výkonu činnosti osobami v rámci autorizace udělené ČKAIT.

[25] Soud s touto argumentací nesouhlasí. Žalobce je členem profesní komory, která byla zřízena na základě ust. § 23 odst. 1 zákona č. 360/1992 Sb., do jejíž působnosti náleží podle ust. § 23 odst. 6 písm. h) zákona č. 360/1992 Sb. vést disciplinární řízení a podle téhož ustanovení písmene i) vydávat vnitřní předpisy Komory. Podle ustanovení § 12 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb. je pak autorizovaná osoba povinna dbát platných obecně závazných předpisů, jakož i předpisů vydaných příslušnou Komorou. Oprávnění Komory vydat vnitřní předpisy pak vyplývá z ustanovení § 23 odst. 6 písm. h) zákona č. 360/1992 Sb. Za závažné nebo opětovné porušení povinností autorizované osoby, stanovené zákonem, uloží Komora podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 360/1992 Sb. autorizované osobě disciplinární opatření, spočívající v pozastavení autorizace na dobu nejvýše pěti let.

[26] Soud uvádí, že ačkoliv je v ust. § 12 odst. 1 zákona č. 360/1992 Sb. výslovně uvedeno, že autorizovaná osoba odpovídá za odbornou úroveň výkonu vybraných činností a dalších odborných činností, je běžnou praxí profesních samosprávných komor si v rámci svěřených zákonných pravomocí své povinnosti vůči jednotlivým členům komor rozšiřovat na jiná jednání členů komor, která mohou ohrozit pověst příslušné komory, nebo snížit důstojnost a vážnost daného stavu, což potvrdila též soudní judikatura (např. judikatura týkající se jednání a chování advokátů – např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003 – 27, a dále ze dne 12. 3. 2009, 6 Ads 73/2008 – 77, a ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 54/2017 – 29). Tyto povinnosti si příslušná komora stanovuje ve svých vnitřních předpisech, přičemž tyto povinnosti vždy překračují samotný výkon příslušné profese, ale vztahují se k celkovému chování a jednání určité osoby, která je členem této komory. Jednání této osoby nelze oddělovat tím způsobem,

že by mohla částečně jednat jako člen nějaké komory, a jindy jako by jím nebyla. Pokud taková osoba chce vykonávat činnost, kterou upravují právní předpisy jako činnost, kterou může vykonávat pouze jako člen příslušné komory, pak se tato osoba musí podrobit všem povinnostem, které jí tato komora ukládá (neboť k tomu má zákonnou kompetenci), i když jsou to povinnosti, které se přímo činnosti vyžadované vykonávat jako člen komory, netýkají. I porušení těchto povinností může snížit důstojnost či vážnost příslušného stavu, je deliktním jednáním a může být komorou sankcionováno.

[27] V nyní projednávané věci byl žalobce vázán nejen zákonnými povinnostmi (které v daném případě plynou ze stavebního zákona), ale na základě zákona č. 360/1992 Sb. povinnostmi vyplývajícím z tzv. „*Profesního a etického řádu České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě*“, jenž shromáždění delegátů České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě schválilo dne 16. 3. 2013, a jenž téhož dne nabylo účinnosti. Pokud je žalobce členem příslušné komory, jsou pro něj i tyto povinnosti plynoucí z jeho členství závazné; a jako člen komory pak odpovídá v tomto smyslu i za porušení povinností, které stanoví jiné zákony, neboť takové jednání je v rozporu s jeho povinnostmi jako člena komory.

[28] Podle ust. 2 odst. 1 Profesního a etického řádu ČKAIT ve znění účinném pro rozhodné období: „*Člen Komory odpovídá za odbornou úroveň výkonu vybraných a dalších odborných činností, pro které mu byla udělena autorizace nebo registrace.*“.

[29] Podle ust. 2 odst. 2 Profesního a etického řádu ČKAIT: „*Člen Komory při výkonu vybraných a dalších odborných činností odpovídá za ochranu veřejného zájmu, respektuje přírodní a kulturní hodnoty a usiluje o vytváření kvalitních stavebních děl.*“.

[30] Podle ust. 2 odst. 3 Profesního a etického řádu ČKAIT: „*Člen Komory je při výkonu vybraných a dalších odborných činností povinen dodržovat a dbát na dodržování obecně závazných právních předpisů, zejména Zákona, řádů a dalších vnitřních předpisů vydaných Komorou.*“.

[31] Podle ust. 4 odst. 1 Profesního a etického řádu ČKAIT: „*Člen Komory s veškerou odpovědností přispívá k šíření dobrého jména profese ve výstavbě.*“.

[32] Podle ust. 4 odst. 2 Profesního a etického řádu ČKAIT: „*Člen Komory při výkonu svého povolání: a) dbá na dodržování společenských, profesních a etických pravidel, b) vyvaruje se jednání, které by ohrozilo nebo znevážilo ve společnosti profese ve výstavbě aj.*“.

[33] Podle ust. 6 odst. 4 Profesního a etického řádu ČKAIT: „*Člen Komory je povinen v celém rozsahu plnit veškeré povinnosti tak, jak mu je ukládá Zákon a rovněž tak plně respektovat veškerá ustanovení řádů a dalších vnitřních předpisů Komory, jakož i obecně závazných právních předpisů.*“.

[34] Z výše uvedeného vyplývá, že člen komory je disciplinárně odpovědný též za jednání, které přímo nesouvisí s rozsahem jeho autorizace, nýbrž i za jednání, které by ohrozilo nebo znevážilo profesi ve výstavbě. Podle názoru soudu si člen komory musí být vědom toho, že členem komory není pouze při bezprostředním výkonu své autorizace, nýbrž jím zůstává v dalších situacích, při nichž činí úkony, které přímou vazbu na jeho činnost autorizovaného inženýra sice nemají, avšak mohou být spojovány s jeho povoláním a stavem, k němuž přísluší. I v těchto situacích se člen komory musí chovat tak, aby svým jednáním neohrozil, nebo znevážil svůj stav, k němuž náleží, a pokud tak nečiní, musí být srozuměn s tím, že může být disciplinárně postižen bez ohledu na skutečnost, že dotčené projevy chování neučinil v přímé souvislosti s jeho autorizací.

[35] Jak bylo uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí: „*Obranu disciplinárně obviněného ve smyslu disciplinární nepostižitelnosti autorizovaných osob za provinění v jiném autorizčním oboru, než pro který jim byla Komorou autorizace udělena, Senát neuznal jako oprávněnou, neboť rozsah oprávnění autorizovaných osob v autorizčním zákoně je menší než rozsah jednání a činností, za které jsou autorizované osoby disciplinárně odpovědné podle řádu ČKAIT*“ (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí). Soud se s takovým hodnocením ztotožňuje.

[36] Účelem disciplinárního řízení podle ust. § 21 zákona č. 360/1992 Sb. je zajistit, aby v případě porušení zákonné povinnosti, nebo povinnosti vyplývající z vnitřních předpisů ze strany jeho jednotlivého člena, bylo toto pochybení disciplinárně projednáno a případně také postiženo tak, aby tak byla ochráněna pověst stavu a její řádný výkon. Zároveň je účelem disciplinárního řízení v obecné rovině vymezit dovolené způsoby chování jejich členů, respektive stanovit, jaké projevy chování již lze hodnotit jako disciplinární provinění. Podmínkou pro takový postih je podle názoru soudu to, že toto jednání musí s činností souviset žalobce, neboť tím je splněna podmínka v tom smyslu, že takové jednání může ohrozit pověst příslušné komory.

[37] V nyní posuzovaném případě má soud za to, že jednání, kterého se žalobce dopustil, je rovněž blízce spojeno s jeho povoláním (nikoliv s jeho autorizací), že porušení obecných zákonných povinností ze strany žalobce může ohrozit pověst příslušné komory. Na rozdíl od případů, v nichž jsou členové komor postižováni též za nevhodné projevy osobnostní povahy, kterých se dopouštějí nikoliv při výkonu svého povolání (např. advokáti, kde je rozsah takových činností ještě vyšší), žalobce se dopustil jednání, která má s jeho autorizací blízkou souvislost. Dopustil se jednání, byť jako statutární orgán, které bezprostředně souviselo s jeho odborností, respektive s jeho povoláním a stavem. Byť má žalobce udělenou autorizaci pro obor dopravní stavby, je jisté, že pro udělení autorizace musel složit zkoušku odborné způsobilosti sloužící k ověření odborných znalostí a ověření si znalostí platných právních předpisů, včetně stavebního zákona. Musel tedy vědět, jak postupovat v případě, pokud měl za to, že jeho nemovitost je v havarijním stavu, a nepostupoval-li tak, dopustil se jednoznačně závažného porušení Profesního a etického řádu ČKAIT, neboť nerespektoval povinnosti obecně závazných právních předpisů, které měl znát, v důsledku čehož se nevyvaroval jednání, které by ohrozilo nebo znevážilo ve společnosti profese ve výstavbě.

[38] V takovém případě byla disciplinární odpovědnost žalovaného dána, a není příliš rozhodující, v jakém postavení žalobce při jejich porušování vystupoval, v tomto případě v pozici xxx xxx – jako xxx společnosti, neboť žalobce jako autorizovaný inženýr reprezentuje i v pozici xxx svůj profesní stav. Opačný názor by vedl k naprosto absurdnímu závěru, jenž byl vyjádřen v prvostupňovém rozhodnutí, a to je, že „*Stát přenesl na profesní Komory ucelenou část svých kompetencí, a proto nelze vyjímát některé činnosti (např. odbornou činnost autorizovaných jednatelů) z disciplinární pravomoci Komor, neboť v této oblasti by vzniklo právní vakuum bez jakékoliv odborné kontroly, což zákonodárce nepředpokládal a což by tedy zřejmě odporovalo veřejnému zájmu*“ (viz str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Soud proto nemůže přisvědčit argumentaci žalobce, podle níž měl být kvůli jeho postavení jednatele (nikoliv autorizovaného inženýra v rámci výkonu jeho činnosti) sankcionován podle příslušných ustanovení stavebního zákona. Obecně lze shrnout, že proti žalobci mohlo být zahájeno jak disciplinární řízení, tak řízení o uložení sankce podle stavebního zákona. V důsledku toho, že žalobci bylo za jeho jednání uloženo opatření již v disciplinárním řízení, je polemika ohledně toho, podle jakého předpisu mu měla být uložena sankce, pro danou věc z hlediska posuzování případné totožnosti skutku bezpředmětná (žalobce v tomto směru ani nic netvrdí).

[39] Dále žalobce poukazuje na to, že strohé odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje veškeré požadavky, které judikatura správních soudů klade na rozhodování o správních (zde disciplinárních) deliktech (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č.j. 4 Ads 44/2010-132).

[40] V návaznosti na tuto obecnou argumentaci žalobce soud uvádí, že žalobce neuvedl přesně, v čem a jaké konkrétní požadavky nesplňuje napadené rozhodnutí při rozhodování o správních (zde disciplinárních) deliktech. Se stejnou obecností musí soud reagovat na toto žalobní námítku tak, že je nutno si uvědomit, že správní řízení je třeba posuzovat jako jedno řízení, jeden celek. Nelze tak přezkoumávat napadené rozhodnutí (odvolacího orgánu) bez reflektování úvah obsažených v rozhodnutí prvostupňovém. Naopak – obě rozhodnutí vytváří jeden celek. Proto nelze odděleně posuzovat rozhodnutí napadené od rozhodnutí prvostupňového.

[41] V rámci výše uvedeného pak soud uvádí, že samo napadené rozhodnutí ohledně odůvodnění není příliš rozsáhlé, je velmi stručné, a v zásadě se plně dovolává úvah a závěrů rozhodnutí prvostupňového. Takový postup však sám bez dalšího ještě neznamená vadu rozhodnutí, která by měla vliv na jeho zákonnost, a proto by pouze z tohoto důvodu jej bylo možné zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V tomto souzeném případě prvostupňové rozhodnutí splňuje náležitosti potřebné k jeho soudnímu přezkumu, neboť z něj jasné vyplývá, za jaké jednání byl žalobce sankcionován, resp. v jakém jednání spatřuje porušení vnitřních stavovských předpisů, z jakých důkazů při svém rozhodování správní orgán vycházel, jakými úvahami se při svém rozhodování řídil, a jaké okolnosti vzal v potaz při ukládání sankce (opatření) jako polehčující, či přitěžující. Pokud se odvolací orgán s takovým hodnocením ztotožnil, a pokud soud žalobní body týkající se samotného posouzení věci považuje za nedůvodné, pak takový postup není vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto v tomto případě takovou vadu řízení neshledal.

[42] Obstát nemůže ani polemika žalobce o tom, že nemovitost byla v havarijním stavu, čímž se žalovaný nezaobíral, respektive nezaobíral se bližším posouzením stavu daného domu. V této souvislosti soud odkazuje na přílepkovou argumentaci prvostupňového orgánu: „*nebylo zjištěno, že se jednalo o závažný havarijní stav rodinného domu, který by ohrožoval životy, zdraví, majetek osob nebo bezprostředně brožil zřícením. Toto vyplývá zejména z kontrolní prohlídky stavby provedené odborem výstavby Úřadu městské části Praha 14 ze dne 13. 2. 2014, kdy stav nemovitosti a jejích nosných konstrukcí nebyl vyhodnocen jako „závadný havarijní“ ve smyslu § 136 stavebního zákona*“ (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí). K tomu bylo v témže rozhodnutí jasné doplněno, že „*posudek stávajícího stavu rodinného domu autorizovaným statikem nezakládá žádným způsobem právo zahájit bourací práce, zásahy do nosných konstrukcí, měnit vzhled stavby bez povolení stavebního úřadu, a to ani v případě, že se jedná o havarijní situaci*“ (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí). Toto hodnocení soud považuje za dostačující v tom směru, že se o havarijní stav nejednalo, když je konkrétně uvedeno, z jakých podkladů se při tomto zjištění vycházelo.

[43] Soud dodává, že institut stavebního dozoru podle ustanovení § 132 stavebního zákona nahradil dosavadní institut státního stavebního dohledu. Stavební dozor vykonávají přímo stavební úřady namísto dosavadních „oprávněných fyzických osob“ jako orgánů státního stavebního dohledu. Stavebním úřadům se svěřují významné nástroje (prostředky), kterými mohou ve veřejném zájmu přímo i nepřímo zasahovat do práv fyzických i právnických osob. Je to především oprávnění provádět kontrolní prohlídky stavby, nařizovat neodkladné odstranění stavby a nutné zabezpečovací práce na stavbě, nařizovat nezbytné úpravy na stavbě nebo stavebním pozemku, nařizovat provedení udržovacích prací a ukládat opatření na sousedním pozemku nebo stavbě.

[44] Úkolem stavebních úřadů je vykonávat soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním povinností, které vyplývají z tohoto zákona a z dalších právních předpisů vydaných k jeho provedení. Jde především o prováděcí vyhlášky ke stavebnímu zákonu - viz přehled souvisejících předpisů k tomuto ustanovení.

[45] Stavební úřad je oprávněn provádět ve veřejném zájmu kontrolní prohlídky stavby. Jde o „univerzální“ prostředek stavebního úřadu k plnění jeho úkolů v oblasti výkonu stavebního dozoru, jak je zřejmé z ustanovení § 133 odstavec 1 stavebního zákona, kdy kontrolní prohlídka stavby (její provedení) je nezbytným prostředkem pro řadu dalších (navazujících) základních opatření stavebního úřadu v této oblasti.

[46] Podle ustanovení § 128 stavebního zákona je vlastník stavby povinen ohlásit stavebnímu úřadu záměr odstranit stavbu, s výjimkou staveb uvedených v ustanovení § 103, nejde-li o stavbu podle ustanovení § 103 odstavec 1 písm. e), bodů 4 až 8 nebo stavbu, v níž je obsažen azbest.

[47] Z uvedeného vyplývá, že i odstraňování části staveb podléhá ingerenci stavebního úřadu a měl-li tedy žalobce – ať již byly důvody jakékoli – v úmyslu provádět takové činnosti, bylo na něm, aby podle výše uvedených ustanovení stavebního zákona postupoval, což se v daném případě zjevně nestalo.

[48] Ze soustředěné dokumentace správních úřadů je zřejmé, že objekt domu sice je starší, nicméně ani z této dokumentace, ani z podané žaloby, nijak nevyplývá důvodnost žalobního tvrzení o tom, že stav byl natolik havarijní, kdy vyžadoval neodkladný zásah (když navíc stáří domu není nijak velké a jedná se o běžné stáří mnoha nemovitostí). V tomto smyslu soud odkazuje na hodnocení, které provedl prvostupňový orgán, a který soud považuje za příslušný: „K těmto posouzením Senát uvádí, že v posouzení Ing. Melichara není uvedeno, že by stavba brožila zřícením nebo, že by v důsledku jejího závadného stavu mohl být ohrožen život, zdraví, majetek osob. V posouzení Ing. M. ... je uvedeno, že konstrukci střechy broží havárie a vzhledem k provedení stavby i možné následné zřícení domu, nicméně není zde uvedeno, že by zřícení domu bylo bezprostředně brožící a že by v důsledku tohoto mohl být ohrožen život, zdraví, či majetek osob“ (viz str. 6 prvostupňového rozhodnutí).

[49] Jinými slovy - ze spisového materiálu vyplývá, že stavební úřad provedl dne 13. 2. 2014 kontrolní prohlídku stavby, týkající se domu č. p. xxx v xxx, xxx ulici, nacházející se na pozemcích parcelních čísel xxx a xxx v katastrálním území xxx, přičemž zjistil, že stavba je prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním. Proto byl žalobce dne 14. 2. 2014 vyzván k bezodkladnému zastavení prací. Dne 19. 2. 2014 stavební úřad na místě samém zjistil, že výzvě ze dne 14. 2. 2014 vyhověno nebylo a proto téhož dne 19. 2. 2014 vydal rozhodnutí, jímž nařídil žalobci zastavit s okamžitou platností, nejpozději do deseti hodin od převzetí rozhodnutí všechny stavební práce na předmětné stavbě.

[50] Z těchto podkladů je pak jasné patrné, že žalobce převážnou část druhého nadzemního podlaží domu již odstranil. Pokud by žalobce skutečně prováděl nezbytné udržovací práce, jak v podané žalobě dovozuje, bylo na něm, aby kontaktoval stavební úřad, řešil otázku žádosti o vydání stavebního povolení či provedl ohlášení stavebnímu úřadu, případně podal podnět k zahájení řízení ve věci nařízení nezbytných udržovacích prací. Nic takového však žalobce neučinil, jednal zcela svévolně a bez jakékoli ingerence stavebního úřadu provedl odstranění části stavby a v provádění prací pokračoval i přesto, že byl stavebním úřadem upozorněn na skutečnost, že činí v rozporu se zákonem.

[51] Jde-li o otázku toho, že stavovský soud zamítl návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí Ing. P. K., tak soud k tomu uvádí, že se ztotožňuje s argumentací prvostupňového orgánu, kde je uvedeno, že: „*výslech osoby nemůže na skutkových okolnostech ničehož dalšího blíže objasnit*“ (viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí). Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán si opatřil dostatek jiných důkazů k tomu, aby dostatečně zjistil skutkový stav nutný pro rozhodnutí ve věci, a pokud odmítl správní orgán provést tento konkrétní důkaz, neznamená to automaticky porušení zásady materiální pravdy. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že tento výslech je tak v dané situaci nadbytečný, neboť závěr plynoucí z ostatních podkladů by nemohl nijak zvrátit.

[52] Poslední žalobní bod žalobce spočíval v jeho námitce o nepřiměřenosti trestu z toho důvodu, že dozorcí rada navrhovala výši trestu za jednání, které mělo trvat 7 měsíců, a pak se prokázalo, že jednání žalobce trvalo po dobu pouhých 2 měsíců, a dostane týž navrhovaný trest, vzbuzuje to relevantní pochybnosti o přiměřenosti trestu.

[53] K takto uplatněné žalobní námitce soud uvádí, že rozhodování o uložení disciplinárního opatření podle ust. § 20 zákona č. 360/1992 Sb. se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje (viz analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 4 As 47/2004-87, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 5 A 149/2002-24, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46).

[54] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze pouze podle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[55] V nyní posuzovaném případě soud konstatuje, že podle ust. § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 360/1992 Sb. může Komora za závažné nebo opětovné porušení povinností autorizované osoby stanovené tímto zákonem uložit trest v podobě pozastavení autorizace na dobu až tří let. Uložený trest byl tak stanoven v rámci zákonem stanoveném rozmezí, jeho rozsah byl podle názoru soudu dostatečně konkrétně zdůvodněn, včetně toho, jaká kritéria při výměře rozsahu trestu byla hodnocena jako polehčující (první provinění žalobce) a jako přitěžující (jednání nelituje a své protiprávní jednání si vůbec neuvědomuje, vysoká společenská nebezpečnost jednání, kdy žalobce nejmenoval do funkce stavbyvedoucího osobu s potřebnou autorizací, čímž mohl ohrozit život, zdraví nebo majetek dalších osob, provádění prací na domě v rozporu se stavebním zákonem a nařízeními stavebního úřadu). Vzhledem k tomu, že zákon umožňuje uložit za předmětné protiprávní jednání sankci pozastavení autorizace na dobu až tří let, má soud za to, že sankce uložená v rozsahu jednoho roku (tedy v jedné třetině zákonné sazby) je odpovídající své preventivní i represivní funkci a rovněž plně odpovídající charakteru porušených povinností, i přístupu žalobce k tomuto jednání. Soud proto nepovažuje takový trest za nepřiměřený. Pokud komora žalobci takový trest uložila, konkrétními skutečnostmi jej odůvodnila, tak soud tak nemá důvodu do její disciplinární pravomoci zasahovat.

[56] Odvozuje-li žalobce nepřiměřenost z trestu podle časového úseku, v němž se měl svého protiprávního počínání dopustit, tak je nutno zdůraznit, že žalobce byl potrestán za své jednání

spočívající v tom, že „*zcela vědomě jednal v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu o zastavení stavby*“ a též za to, že „*z pozice odpovědného zástupce nejmenoval do funkce stavbyvedoucího osobu s příslušnou autorizací*“ (viz str. 8 prvostupňového rozhodnutí), takže otázka časová, respektive otázka toho, jak dlouho byl na dané stavbě zainteresován, není pro naplnění skutkové podstaty rozhodující, ani pro výši uloženého trestu.

[57] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[58] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovaný je sice právně zastoupen, ale podle názoru soudu je přezkoumáváno jeho rozhodnutí v oblasti veřejné správy, které má být schopen si před soudem sám obhájit, proto mu jako náklady řízení nepřísluší odměna za zastupování advokátem. Pro úplnost pak soud uvádí, že vzhledem k tomu, že byl žalobci ve věci samé neúspěšný, soud mu nepřiznal na nákladech řízení náklady řízení za přiznaný odkladný účinek žaloby.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. ledna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu